

מסורת הש"ס

(א) לקמן פ' ס. (מוספתא פ'ו),
(ב) ספרי פ' נשא, (ג) [מגלה]
שנית רש"ש, (ד) כ"ה:
למנות שבעה דמויות,
(ה) ש"ך נ"ע.

נוסחת הריב"ן

(א) שאלו הם הים טמא כי
ימי ספרו ולהביא קרבן
ואוכל בקדשים ואח"כ למנות
שבעה ימים דמויות ואח"כ
למנות דמויות טהרה:
[ב] מלחולל בקדשים עד
לאחר כי נרעם חזר ו'
ללחל: [ג] שלשים יום כי
טמא הייט ומגלה ראשן
שעשית כי: [ד] ל' יום אחרי
כי והללו שמי תגליות כי
ועשה שלשים יום כי מירית
טהרה ומוה ל' כי: [ה] ימי
חלוטו למנן מירית טהרה
תקני ליה בג' שנים: ו' יום
הוא היו גידול שיער לאחר
ג' שנים ותקני ליה ימי חלוטו
עולין למנן מירית דטהרה
אלא כי: [ו] ללמוד דלפני
במירית מרובה אין עולין לו:
[ז] שאם היה מרעב מחולט:
[ח] אלא ימי חלוטו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אוכל וכו'
שעשית יום ושמוה וכו'
הלכך שוה ואינו אוכל
בקדשים אלא לאחר
ששים: (ב) ד"ה כנה
דברים וכו' לאחר שמי
שנים דשמוה וכו' ושמי
תגליות הראשונות לא
עלו לו: (ג) ד"ה ימי חלוטו
שלא היה מרעב: (ד) ד"ה
מנן וכו' לא יהיו עולין
וכי' טהרה הקד' ואח"כ
מה"ד תאמר בימי
חלוטו וכו' והואל ימי
חלוטו:

גליון הש"ס

גמ' אין לי אלא ימי
טומאה לעיל דף כ"ג:
תוס' ד"ה אוכל בקדשים
אחר ששים וכו' לאחר
ק"כ יום היינו ציוס ק"כ:

הגהות מהר"ב

[א] רש"י ד"ה ולי ס"ד
וכי' דטהר. מיתב דטהר
מחלוקת וי"ב דטהר ליה:
[ב] תוס' ד"ה ולי ס"ד כי
גידול שיער אכל. מיתב אכל
מחלוקת וי"ב אח"כ לגלל וכו'
ל"ל:

הגהות התוספות

1. צ"ל בה"ס 2. צ"ל ציוס
שלשים. 3. צ"ל חזק. 4. צ"ל
אע"ג דבתגליות שניות.
5. צ"ל ממה נפשך אם ימי
טמא הוא ק"כ דיו ואפילו
אחר שבעת ימים תגליות
שניה יכול לגלל. ואם מיר
טהר כי: 6. צ"ל טהר
הוא ומחולל. 7. צ"ל כדי
גידול שער ויכול לגלל כי.
8. ואחר תגלית
שלשית. 9. מיתב טמא
מחלוקת. 10. צ"ל על טומאה.
11. שכן חלוטו.
12. מיתב ציוס מחלוקת וי"ב כיון. 13. מיתב קמא מחלוקת. וי"ל דבריהם. 14. צ"ל ר' אלעזר. בגמ' דרש"י וכתוס'.

כהן גדול פרק שביעי נזיר

נו.

עין משפט נר מצוה

[א] מ"י פ"ז מהלכות
נזירות הלכה ו':

פ"ה הרא"ש

ורשונה יין ומטמא למתים
ותני עלה כד"א בנזיר
מועטת אז די לו בק"כ
ימים אבל בנזירות בת
שנה אוכל בקדשים אחר
ב' שנים דא"א לגלל ב'
תגליות של ימי חלוטו
וימי ספרו אלא אחר ב'
שנים כמו בנזיר מועטת
אחר ששים יום ושוטה
יין ומטמא למתים אחר
ד' שנים כד"א בנזיר מועטת
אחר ק"כ ימים ואי ס"ד
סלקי ימי ימי חלוטו
תקני ליה בג' שנים ול'
יום ואחר שנילה שנית
לצרעתו לסוף ב' שנים
גלל תגלית ג' לאחר ל'
יום סמ"ז אם נזיר טמא
הוא כך הוה דינו ואפי'
אחר ד' ימים לתגלית היה
יכול לגלל ואם נזיר טהור
צריך להמתין רק ל' יום
לגידול שער. ואחר תגלית
שלישית ימתין שנה א'
דשמוה היה מחולט וטמא
וב' תגליות הראשונות
הוא ומחולט כל הוה דינו
ימי צרעתו אין עולין לו
כל עקר הלכך א"א לו
לגלל תגלית שלישית עד
סוף שנה ג' כי שמא
מוחלל נזיר טהור היה
וימי צרעתו לא עלו לו
ועוד מתיב רב אשי אין
א"א ימי טומאה.
פ' טומאת מת שאין
עולין לו מן המניין דכתיב
והימים הראשונים יפלו
וכיון דטהר את הקודמים
כ"ש שאין עולין לו:
ימי טומאתו מגלה ומביא
קרבן אשש נזיר: ימי חלוטו
מגלה לצרעתו ומביא קרבן
מצורע: תאמר בימי חלוטו
שאנו מבטל הקודמים
כדדרשין לעיל פ' ג'
מיים טמא נזיר למעט
תגלית ויין שאינו טהור
אמרת מה נזיר בקרב
ששערו ראוי לתגלית נזיר
שאם קיבל עליו נזירות
בבית הקברות (א) אינו
ראוי לתגלית טהרה שאינו
מגלה ומביא קרבן טומאה
בשביל שחבטו כדאיתא
לעיל פ"ג אלא יוצא
ומזה ושנה נזיר וטובל ומונה
נזיר טהרה ימי חלוטו
שאין שעריו ראוי לתגלית
נזיר טהרה שצריך לגללו
לצרעתו אינו דין שלא יעלו
לו מן המניין ימי ספרו ד'
ימים שבין תגלית א' לב'
מנין שאין עולין לו צ"ע
אמאי לא אתי נמי בק"ו
מגלה דקרבן שער נזיר
שעריו ראוי לתגלית נזיר

(א) צ"ל שעריו ראוי לתגלית
טהרה. וי"ה תוס' ד"ה ומה.

ה"ג **אוכל** בקדשים אחר ששים. דהיינו ציוס ששים ואחד דשני
תגליות ראשונות היו ציוס שלשים דלוקמין אדאורייתא
ומיהו לפירוש זה אוכל בקדשים ציוס ששים גופיה [כיון] לתגלית
ראשונה שלשים יום^א א"כ תגלית שניה ציוס חמשים ותשעה וצו
כדלמרינן לעיל אם גילה ראשונה

ציוס שלשים מגלה שניה ציוס ששים
ואם גלה שניה ציוס ששים חסר אחד
י"א דהיינו ציוס חמשים ותשעה וצו
ציוס יטבול ולמחרתו ציוס ששים יציא
קרבנותיו ויאלל בקדשים ונמא
לדולל בקדשים ציוס ששים ואע"ג
לדלחש ששים [למחר] היינו נמי למרינן
בפרק שני [נזירים] [לקמן פ' ס:] אוכל
בקדשים אחר ששנה ימים ורואה לומר
ציוס השמיני עמנו וכן הוא דקמני
וטומא יין^א [לחש ק"כ שנים ק"כ]
דלע"ג לתגלית שניה^א ציוס שלשים
ואחד דוק לשון מהרפ"ש: **וא"י** ס"ד
ס"קו ד' ימי חלוטו תסני ליה [בג']
שנים וד' יום. כלומר אחר שגילה שנית
לצרעתו לקח שמי שנים יגלה שלישית
לסוף שלשים ממה נפשך^א אם נזיר
טהור הוא^א כך דינו שיהי עלו לו
ימי צרעתו לשנה של מירית [לרד
חסדל] ואינו צריך להמתין רק שלשים
יום גידול שער^א [אכל] לגלל תגלית
נזיר טהור אחר תגלית^א ל' ימים שנה
לתגלית רביעית דשמוה מחולט היה
וטמא טמא^א מת ושמי תגליות

ראשונות לצרעתו ושלשית לזיר טמא ועד שגילה תגלית נזיר טמא
אי אפשר לו לחזור ולמנות נזירות טהרה והיינו דפריך בשלש שנים
ושלשים יום סגי דקך עולה החשבון אלא ש"מ ימי צרעתו אין
עולין לו כל עיקר ולכן לא יגלה שלישית עד סוף שלש שנים דשמוה
נזיר טהור הוא ומחולט היה וימי צרעתו לא עלו לו ונמא שאינו
יכול לגלל עד סוף השנה: **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי**
טומאתו שאין עולין לו. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו
מניין ודין הוא ימי טומאתו מגלה ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא
וימי חלוטו מגלה ומביא קרבן לרעמו אשם מצורע: לא אם
אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אכל ימי
חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשין לעיל בפרק שלשה
מינין (דף מד.) כי טמא נזיר למעוטי תגלית ויין שאין סותרין:
ומה נזיר בקרבן ששערו ראוי לתגלית נזירות. שאם אמר הריני
נזיר כשהיה צבית הקצרות שעריו ראוי לתגלית טהרה שאינו
מגלה ומביא קרבן וטומאתו^א כדלמרינן לעיל בפרק שלשים (דף נז):
אלא מגלה לסוף שלשים יום בשביל נזירות ואע"פ שן אין ימי נזירות
צבית הקצרות עולין לו לנזירות אלא כשיצא יתחיל למנות ימי
חלוטו שאין שעריו ראוי לתגלית נזירות טהרה שכן צריך לגלל
בשביל צרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין: **ימי ספרו**.
לאחר שנתרפא שהוא מגלה כל שעריו ומונה (כל) שבעה ימים וחזר
ומגלה ואז הוא נזיר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן
המנין וקמא דמיתב בק"ו מניין צבית ששעריו ראוי לתגלית

טהרה: (א) סקוין טומא תגלית. והוה כעין ימי טומאתו:
אב"י ימי הוב והובו ימי הסברו של מצורע. אמרי שאין טעונין
תגלית הרי אלו עולין: אילינא בנזירות מועטת כלומר שאין
לו למנות רק שלשים יום משהתחיל צרעתו עד סוף ימי נזירות: והא
צ"ע גידול שער. והיכי צ"ע למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המנין
לנזירותו דקמני תאמר בימי חלוטו אין מבטל בהן הקודמין ולכן יעלו
והא ביוס^א דבתחילת צרעתו לא היה לו למנות אלא שלשים יום ונתרפא
וגלל בתר גידולו צריך לחזור ולמנות שלשים יום בדצדצי משלשים יום
לא הוה גידול שער: אלא לאו בנזירות מצורע שהיה לו למנות יותר
משלשים יום כשנצטרע וכי גילה לצרעתו ש לו עדיין למנות שלשים
יום ואי ס"ד דלמרינן ימי צרעתו יעלו לו מן המנין הרי יש לו עדיין
גידול שער שלשים יום כעין מילתא דרב חסדא ממש וקאמר תנא
קמא^א דלא סלקי ליה וקשה לרב חסדא: **רבי ארי' ורבי אבא** מושב
מקדש וכו' שמואה מן המת שהנזיר מנח ע"ה חייבין ע"ה חייבין ע"ה חייבין
ואל

אוכל בקדשים לאחר ששים (א) וטומא למתים לאחר ק"כ
יום. שאלו (א) היה טמא ודאי ומחולט ודאי היה צריך לגלל לאחר
תגלית צרעת ובסוף שבעה ימים דתגלית^א ימי ספרו מביא קרבן
צרעת ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה דתגלית נזירות טומאה^א
ואח"כ למנות שלשים דנזירות טהרה

מפני שהצרעת דוחה לתגלית נזיר
דמתן לקמן בלחך פירקין (דף נט.)
לתגלית הנגד דוחה לתגלית הנזיר
צומא שהוא ודאי ולא צומא ספק
ונמא אוכל בקדשים לאחר שבעה
ימים וטומא יין ומיטמא למתים
לאחר ארבעים וארבעה יום. אכל
עכשיו שהוא טמא מספק ומחולט
מספק שאינו יכול לגלל תגלית צרעת
לאחר לפי שפניה דוחה לתגלית
הנזיר צומא שהוא אכילה הלכך שוה
אוכל בקדשים לאחר ששים כו'
כ"ד צא לו לגלל תגלית צרעת
לאחר אומרים לו שמא לא היית טמא
ולא מחולט ואי אתה רשאי לגלל עד
שלשים יום צא לו לסוף שלשים (א) וציקש
לשמות יין אומרים לו טמא היית ולא
מחולט ותגלית ראשונה שעשית היא
תגלית טומאה ואי אתה מותר לגלל
כל שלשים יום מפני שחלה עליו נזירות
טהרה ועומד שלשים יום (א) ומגלה הרי
ששים יום צא לו לשמות יין אומרים
לו מחולט היית ולא טמא והללו שנים
תגליות ועשית הן שמי תגליות

כל צרעת ועכשיו צריך אתה להתחיל למנן נזירותך ועשה שלשים
יום ומגלה הרי תשעים יום צא לו לשמות יין אומרים לו שמא מחולט
וטמא היית ושני תגליות הראשונות היו לשם צרעת והשלשית
לתגלית טומאה מעכשיו מתחיל נזירות טהרה וחזר ומונה שלשים
והרי הן מאה ועשרים יום וארבע תגליות נמא אוכל בקדשים
לאחר ששים יום ממה נפשך דתגלית צרעת ודאי קודמת וכיון שביא
קרבן צרעתו הותר בקדשים אכל ציון לא הותר עד לאחר מאה
ועשרים יום כמו שפירשתי: **ופני עלה**. בתוספתא: **במה דברים**
אומרים בנזירות מועטת אכל בנזירות שנה שנה. והיה שמוה כספק
ומחולט כספק ציוס ראשון של נזירות אוכל בקדשים לאחר (א) שני
שנים דשמוה לא היה טמא ולא מצורע ואינו אוכל כל שנה ראשונה
עד סופה ובסוף שנה ראשונה יש לומר טמא היה ולא מצורע ומכאן
ואילן מתחיל נזירות טהרה ואין מגלה עד סוף שנה שנית ועדיין יש
לומר שמוה מצורע וטמא היה ושמי תגליות ראשונות לא עלה לו
אלא לצרעת ותגלית שלישית עלתה לו לנזירות וטומאה ומכאן ואילן
מתחיל נזירות טהרה ואינו מגלה עד סוף שנה רביעית נמא אוכל
בקדשים לאחר שמי שנים ממה נפשך עליו שכבר גילה שני תגליות
ותגלית דצרעת קודמת ככ"מ כדלמרינן ונמא שוה יין ומיטמא
למתים לאחר ארבעה שנים: **ואי ס"ד**. דנזירות מצורע מסלק סלקי
ליה ימי חלוטו (א) א' דשהו ימי חלוטו עולין לו למנין נזירות טהרה:
סגוי ליה. אלא מדאנו יכול לשמות ציון עד לאחר ארבעה שנים
ו"ש"מ דלפ"י דנזירות מצורע אין ימי חלוטו עולין לו מן המנין וקשיא
לרב חסדא: **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין**
לו מן המנין. דכתיב (במדבר א) וכפר עליו מאשר חטא על הפס
וקדש את ראשו ציוס ההוא ואח"כ והזיר לה' את ימי נזרו והימים
הראשונים יפלו ומעכשיו התחיל להזיר לה' ימי נזרו לאחר שהביא כפרתו:
ימי חלוטו. שאם (א) מצורע ומחולט בתוך ימי נזירותו: מנין. סכ"ו
שיהא מגלה לא (א) היו עולין לו מן המנין נזירות טהרה: (א) הקודמים.
והואל ימי חלוטו אין סותר בהן את הקודמין יהו עולין לו מן המנין:
נזיר בקרבן. שזר הוא צבית הקצרות ששעריו ראוי לתגלית נזיר
כדלמרינן בהריני נזיר [מגלה] (לעיל פ' טז): **אין עולין לו**. ימי טומאתו
מן המנין ואין סותר בהן את הקודמין לפי שאין לו קודמין. וי"ה
חלוטו כו': **ימי ספרו**. אותן ימים שכתב בהן וישב מחוץ לטהרו
שבעת ימים (ויקרא ד): מנין. שלא יהו עולין לו למנין נזירות טהרה:

מה
ר' יהושע ב"ר שמואה מן המת שהנזיר מנח ע"ה חייבין ע"ה חייבין ע"ה חייבין
מחלוקת וי"ב כיון. 13. מיתב קמא מחלוקת. וי"ל דבריהם. 14. צ"ל ר' אלעזר. בגמ' דרש"י וכתוס'.